

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/2002
z dnia 11 grudnia 2018 r.
zmieniająca dyrektywę 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej
(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 194 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Ograniczenie zapotrzebowania na energię jest jednym z pięciu wymiarów strategii na rzecz unii energetycznej ustanowionej w komunikacie Komisji z dnia 25 lutego 2015 r. zatytułowanym: „Strategia ramowa na rzecz stabilnej unii energetycznej opartej na przyszłościowej polityce w dziedzinie klimatu”. Poprawa efektywności energetycznej w całym łańcuchu energetycznym, w tym podczas wytwarzania, przesyłu, dystrybucji i końcowego zużycia energii, będzie korzystna dla środowiska, spowoduje poprawę jakości powietrza i stanu zdrowia w społeczeństwie, redukcję emisji gazów cieplarnianych i poprawę bezpieczeństwa energetycznego przez zmniejszenie zależności od importu energii spoza Unii, obniży koszty energii dla gospodarstw domowych i przedsiębiorstw, pomoże w łagodzeniu ubóstwa energetycznego i doprowadzi do większej konkurencyjności, wzrostu zatrudnienia i ożywienia całej gospodarki, co podniesie jakość życia obywateli. Jest to zgodne z innymi zobowiązaniami podjętymi w ramach unii energetycznej i światowych działań na rzecz klimatu określonych w Porozumieniu paryskim z 2015 r. w sprawie zmiany klimatu przyjętym w ramach 21 Konferencji Stron Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w Sprawie Zmian Klimatu ⁽⁴⁾ (zwanym dalej „Porozumieniem paryskim”), w którym zobowiązano się do utrzymania wzrostu średniej temperatury globalnej znacznie poniżej 2 °C w stosunku do poziomu sprzed epoki przemysłowej i do podejmowania wysiłków prowadzących do ograniczenia wzrostu temperatury do 1,5 °C powyżej poziomu sprzed epoki przemysłowej.
- (2) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE ⁽⁵⁾ jest elementem realizacji unii energetycznej, w ramach której efektywność energetyczna jest traktowana jako pełnoprawne źródło energii. Zasada „efektywność energetyczna przede wszystkim” powinna być uwzględniana przy określaniu nowych przepisów po stronie podaży i w innych obszarach polityki. Komisja powinna zapewnić, aby efektywność energetyczna i regulacja zapotrzebowania mogły konkurować na równych warunkach ze zdolnościami wytwarzania energii. Efektywność energetyczną należy brać pod uwagę za każdym razem, gdy podejmowane są decyzje dotyczące planowania systemu energetycznego lub finansowania. Należy dążyć do poprawy efektywności energetycznej w każdym przypadku, gdy jest to bardziej opłacalne niż równoważne rozwiązania po stronie podaży. Powinno to pomóc w wykorzystaniu różnorodnych korzyści płynących z efektywności energetycznej dla Unii, w szczególności dla obywateli i przedsiębiorstw.
- (3) Efektywność energetyczną należy uznać za kluczowy element i jedno z głównych kryteriów przyszłych decyzji inwestycyjnych dotyczących infrastruktury energetycznej w Unii.
- (4) Osiągnięcie ambitnego celu w zakresie efektywności energetycznej wymaga usunięcia barier w celu ułatwienia inwestycji w środki w zakresie efektywności energetycznej. Jednym z kroków w tym kierunku są niedawne wyjaśnienia Eurostatu z dnia 19 września 2017 r. dotyczące sposobu rejestrowania umów o poprawę efektywności energetycznej w rachunkach narodowych, co eliminuje niepewność i ułatwia stosowanie takich umów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 246 z 28.7.2017, s. 42.

⁽²⁾ Dz.U. C 342 z 12.10.2017, s. 119.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 13 listopada 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 4 grudnia 2018 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 4.

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylenia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE (Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 1).

- (5) W dniach 23 i 24 października 2014 r. Rada Europejska poparła cel w zakresie efektywności energetycznej wynoszący 27 % do 2030 r. na poziomie Unii, który zostanie poddany przeglądowi do 2020 r. z myślą o celu unijnym wynoszącym 30 %. W swojej rezolucji z dnia 15 grudnia 2015 r. zatytułowanej: „W kierunku europejskiej unii energetycznej” Parlament Europejski wezwał ponadto Komisję do oceny możliwości osiągnięcia celu w zakresie efektywności energetycznej wynoszącego 40 % w tej samej perspektywie czasowej. Należy zatem dokonać zmiany dyrektywy 2012/27/UE w celu jej dostosowania do perspektywy czasowej sięgającej 2030 r.
- (6) Konieczność osiągnięcia przez Unię celów w zakresie efektywności energetycznej na poziomie unijnym, wyrażonych w postaci zużycia energii pierwotnej lub końcowej, powinna zostać jasno określona w postaci celu wynoszącego co najmniej 32,5 % na 2030 r. Prognozy opracowane w 2007 r. przewidywały zużycie w 2030 r. w wysokości 1 887 Mtoe energii pierwotnej oraz 1 416 Mtoe energii końcowej. Obniżenie o 32,5 % daje wynik w wysokości odpowiednio 1 273 Mtoe oraz 956 Mtoe w roku 2030. Cel ten, mający ten sam charakter co unijny cel na 2020 r., powinien zostać oceniony przez Komisję w celu jego podniesienia do 2023 r. w przypadku znacznego zmniejszenia kosztów lub, w razie konieczności, w celu spełnienia międzynarodowych zobowiązań Unii w zakresie dekarbonizacji. W perspektywach do 2020 r. i 2030 r. nie ma wiążących celów na poziomie państw członkowskich i w dalszym ciągu nie należy też ograniczać swobody państw członkowskich w określaniu ich wkładów w oparciu o zużycie energii pierwotnej lub końcowej, oszczędność energii pierwotnej lub końcowej albo o energochłonność. Państwa członkowskie powinny określić swoje orientacyjne wkłady w zakresie efektywności energetycznej, biorąc pod uwagę fakt, że unijne zużycie energii do 2030 r. nie może być większe niż 1 273 Mtoe energii pierwotnej lub 956 Mtoe energii końcowej. Oznacza to, że w porównaniu z poziomami z 2005 r. zużycie energii pierwotnej należy zmniejszyć w Unii o 26 %, a zużycie energii końcowej – o 20 %. Regularna ocena postępów w zakresie realizacji celów Unii na 2030 r. jest niezbędna i została przewidziana w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 ⁽¹⁾.
- (7) Na efektywność funkcjonowania systemów energetycznych wpływają w każdym momencie możliwości płynnego i elastycznego włączania do sieci mocy generowanych w oparciu o różne źródła energii, które charakteryzują się zróżnicowaną bezwładnością i różnymi czasami rozruchu. Poprawa tej efektywności umożliwi lepsze wykorzystanie energii ze źródeł odnawialnych.
- (8) Poprawa efektywności energetycznej może przyczynić się do poprawy wyników gospodarczych. Państwa członkowskie i Unia powinny dążyć do zmniejszenia zużycia energii niezależnie od poziomu wzrostu gospodarczego.
- (9) Obowiązek dotyczący ustanowienia przez państwa członkowskie długoterminowej strategii stymulowania inwestycji w renowację krajowych zasobów budynków i zgłaszania tych strategii Komisji oraz ułatwiania tych renowacji zostaje usunięty z dyrektywy 2012/27/UE i dodany do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE ⁽²⁾, gdzie obowiązek ten pasuje do długoterminowych planów dotyczących budynków o niemal zerowym zużyciu energii (NZEB) i dekarbonizacji budynków.
- (10) W kontekście ram polityki klimatyczno-energetycznej do 2030 r. obowiązek oszczędności energii ustanowiony dyrektywą 2012/27/UE powinien zostać przedłużony poza 2020 r. Przedłużenie to zapewniłoby większą stabilność dla inwestorów, a tym samym wspierałoby długoterminowe inwestycje i długoterminowe środki w zakresie efektywności energetycznej, takie jak gruntowne renowacje budynków i długofalowy cel polegający na ułatwieniu opłacalnej transformacji istniejących budynków w NZEB. Obowiązek oszczędności energii odgrywa ważną rolę w tworzeniu lokalnego wzrostu i miejsc pracy, a zatem powinien być utrzymany, aby zapewnić Unii możliwość osiągnięcia celów w zakresie energii i klimatu przez tworzenie dalszych możliwości i wyeliminowanie powiązania pomiędzy zużyciem energii a wzrostem gospodarczym. Współpraca z sektorem prywatnym jest istotna dla oceny warunków, w jakich można aktywować prywatne inwestycje w projekty dotyczące efektywności energetycznej, oraz dla opracowania nowych modeli dochodów na potrzeby innowacji w dziedzinie efektywności energetycznej.
- (11) Środki mające na celu poprawę efektywności energetycznej pozytywnie wpływają też na jakość powietrza, ponieważ bardziej efektywnie energetycznie budynki przyczyniają się do zmniejszenia zapotrzebowania na paliwa grzewcze, w tym na stałe paliwa grzewcze. Zatem środki w zakresie efektywności energetycznej przyczyniają się do poprawy jakości powietrza w pomieszczeniach i na zewnątrz oraz pomagają w opłacalny sposób osiągnąć cele unijnej polityki jakości powietrza ustanowione w szczególności w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2284 ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (EU) 2015/652 oraz uchylecia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (Dz.U. L 153 z 18.6.2010, s. 13).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2284 z dnia 14 grudnia 2016 r. w sprawie redukcji krajowych emisji niektórych rodzajów zanieczyszczeń atmosferycznych, zmiany dyrektywy 2003/35/WE oraz uchylecia dyrektywy 2001/81/WE (Dz.U. L 344 z 17.12.2016, s. 1).

- (12) Państwa członkowskie są zobowiązane do osiągnięcia łącznych oszczędności końcowego zużycia energii dla całego okresu objętego obowiązkiem obejmującego lata 2021–2030, równoważnego rocznym nowym oszczędnościom wynoszącym co najmniej 0,8 % zużycia energii końcowej. Wymóg ten można spełnić za pomocą nowych środków z dziedziny polityki, które zostaną przyjęte podczas nowego okresu objętego obowiązkiem od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2030 r. lub za pomocą nowych indywidualnych działań podjętych w wyniku przyjęcia środków z dziedziny polityki w trakcie lub przed rozpoczęciem poprzedniego okresu, o ile indywidualne działania generujące oszczędności energii zostały wprowadzone w nowym okresie. W tym celu państwa członkowskie powinny mieć możliwość korzystania z systemów zobowiązujących do efektywności energetycznej, z alternatywnych środków z dziedziny polityki lub z obu rozwiązań. Ponadto przewidziane powinny być różne opcje w tym dotyczące tego, czy energia wykorzystywana w transporcie jest w pełni lub częściowo uwzględniona w scenariuszu odniesienia, tak aby państwa członkowskie dysponowały elastycznością co do sposobu obliczania swoich oszczędności energii przy jednoczesnym zapewnieniu realizacji wymaganych łącznych oszczędności końcowego zużycia energii odpowiadających nowym rocznym oszczędnościom wynoszącym co najmniej 0,8 %.
- (13) Nałożenie takiego wymogu na Cypr i Maltę byłoby jednak nieproporcjonalne. Rynek energii tych małych wyspiarskich państw członkowskich wykazuje szczególne cechy – takie jak istnienie jednego dystrybutora energii elektrycznej, brak sieci gazu ziemnego oraz systemów ciepłowniczych i chłodniczych, jak również niewielki rozmiar przedsiębiorstw zajmujących się dystrybucją ropy naftowej – które znacznie ograniczają zakres środków dostępnych w celu wypełnienia obowiązku oszczędności energii. Na te szczególne cechy nakłada się jeszcze nieduża wielkość rynku energii w tych państwach członkowskich. W związku z tym Cypr i Malta powinny być zobowiązane jedynie do osiągnięcia łącznych oszczędności końcowego zużycia energii odpowiadających nowym oszczędnościom w wysokości 0,24 % zużycia energii końcowej w latach 2021–2030.
- (14) W przypadku stosowania systemów nakładających zobowiązania, państwa członkowskie powinny na podstawie obiektywnych i niedyskryminacyjnych kryteriów wyznaczyć strony zobowiązane wśród dystrybutorów energii, przedsiębiorstw prowadzących detaliczną sprzedaż energii oraz przedsiębiorstw prowadzących dystrybucję lub sprzedaż detaliczną paliw transportowych. Wyznaczenia lub zwolnienia z wyznaczenia niektórych kategorii takich dystrybutorów lub przedsiębiorstw prowadzących sprzedaż detaliczną nie należy rozumieć jako niezgodnego z zasadą niedyskryminacji. Państwa członkowskie mają możliwość wyboru, czy wszyscy tacy dystrybutorzy lub przedsiębiorcy prowadzący sprzedaż detaliczną są wyznaczeni jako strony zobowiązane, czy też dotyczy to jedynie niektórych kategorii takich dystrybutorów lub przedsiębiorstw prowadzących sprzedaż detaliczną.
- (15) Środki mające na celu poprawę efektywności energetycznej w transporcie podejmowane przez państwa członkowskie kwalifikują się do uwzględnienia w celu spełnienia ich zobowiązania dotyczącego oszczędności końcowego zużycia energii. Środki takie obejmują strategie, które między innymi propagują bardziej energooszczędne pojazdy, zmianę środków transportu na rzecz jazdy na rowerze, chodzenia pieszo i korzystania z transportu zbiorowego lub mobilność i miejskie zagospodarowanie przestrzenne zmniejszające popyt na transport. Ponadto, z zastrzeżeniem spełnienia wymogów dotyczących istotności i dodatkowości określonych w załączniku V do dyrektywy 2012/27/UE, zmienionej niniejszą dyrektywą, mogą się również kwalifikować systemy, które przyspieszają upowszechnianie się nowych, bardziej energooszczędnych pojazdów, lub polityki wspierające zmianę w kierunku zapewniających lepsze wyniki paliw, które zmniejszają zużycie energii w przeliczeniu na kilometr. Takie środki powinny być, w stosownych przypadkach, spójne z krajowymi ramami polityki państw członkowskich ustanowionymi na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/94/UE⁽¹⁾.
- (16) Środki przyjęte przez państwa członkowskie na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842⁽²⁾, które prowadzą do weryfikowalnej i wymiernej lub możliwej do oszacowania poprawy efektywności energetycznej, można uznać za opłacalny sposób spełnienia przez państwa członkowskie ich zobowiązania w zakresie oszczędności energii wynikającego z dyrektywy 2012/27/UE zmienionej niniejszą dyrektywą.
- (17) W ramach swoich systemów nakładających zobowiązania państwa członkowskie powinny mieć możliwość – na zasadzie alternatywy w stosunku do wymagania od stron zobowiązanych uzyskania wielkości łącznych oszczędności końcowego zużycia energii wymaganych na mocy art. 7 ust. 1 dyrektywy 2012/27/UE zmienionej niniejszą dyrektywą – zezwolenia stronom zobowiązanim na wniesienie wkładu na rzecz krajowego funduszu efektywności energetycznej lub zobligowania ich do wniesienia takiego wkładu.
- (18) Bez uszczerbku dla art. 7 ust. 4 i 5 dyrektywy 2012/27/UE wprowadzonych niniejszą dyrektywą państwa członkowskie i strony zobowiązane powinny korzystać z wszystkich dostępnych środków i technologii w celu osiągnięcia wymaganych łącznych oszczędności końcowego zużycia energii, w tym przez propagowanie zrównoważonych technologii w efektywnych systemach ciepłowniczych i chłodniczych, efektywnej infrastrukturze

(1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/94/UE z dnia 22 października 2014 r. w sprawie rozwoju infrastruktury paliw alternatywnych (Dz.U. L 307 z 28.10.2014, s. 1).

(2) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań w dziedzinie klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z Porozumienia paryskiego oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 26).

ogrzewania i chłodzenia oraz audytów energetycznych lub równoważnych systemów zarządzania energią, pod warunkiem że zgłoszone oszczędności energii spełniają wymogi określone w art. 7 i w załączniku V do dyrektywy 2012/27/UE zmienionej niniejszą dyrektywą. Państwa członkowskie powinny dążyć do dużej elastyczności w projektowaniu i wdrażaniu alternatywnych środków z dziedziny polityki.

- (19) Długoterminowe środki w zakresie efektywności energetycznej będą nadal przynosić oszczędności energii po 2020 r., ale aby przyczynić się do realizacji celu Unii w zakresie efektywności energetycznej na 2030 r., środki te powinny przynieść nowe oszczędności po 2020 r. Z drugiej strony oszczędności energii uzyskane po dniu 31 grudnia 2020 r. nie powinny być zaliczane na poczet łącznych oszczędności końcowego zużycia energii wymaganych w odniesieniu do okresu od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.
- (20) Nowe oszczędności powinny mieć charakter dodatkowy w stosunku do normalnych działań, tak aby nie można było zaliczać na poczet spełnienia wymogów takich oszczędności energii, które i tak miałyby miejsce. W celu obliczenia wpływu wprowadzonych środków uwzględniane powinny być jedynie oszczędności netto, zmierzone jako zmiana zużycia energii bezpośrednio związana z przedmiotowym środkiem w zakresie efektywności energetycznej. W celu obliczenia oszczędności netto państwa członkowskie powinny ustanowić scenariusz odniesienia przedstawiający rozwój sytuacji w przypadku braku przedmiotowego środka. Dany środek z dziedziny polityki należy oceniać w stosunku do tego scenariusza odniesienia. Państwa członkowskie powinny wziąć pod uwagę fakt, że inne środki z dziedziny polityki mogą być podejmowane w tym samym okresie, co również może mieć wpływ na wysokość oszczędności energii, zatem nie wszystkie ze zmian obserwowanych od czasu wprowadzenia określonego środka z dziedziny polityki będącego przedmiotem oceny można przypisać wyłącznie temu środkowi. Aby spełniony został wymóg istotności, działania strony zobowiązanej, strony uczestniczącej lub strony uprawnionej powinny się faktycznie przyczyniać do osiągnięcia zgłaszanych oszczędności energii.
- (21) W celu zwiększenia potencjału oszczędności energii w przesyłce i dystrybucji energii elektrycznej istotne jest, aby w obliczaniu oszczędności energii uwzględnić, w stosownych przypadkach, wszystkie elementy łańcucha energetycznego.
- (22) Do oszczędności energii w znaczący sposób może przyczynić się skuteczna gospodarka wodna. Sektor wodno-ściekowy odpowiada za 3,5 % zużycia energii elektrycznej w Unii i oczekuje się, że udział ten wzrośnie. Równocześnie nieszczelności odpowiadają za 24 % całkowitego zużycia wody w Unii, a sektor energetyczny jest największym konsumentem wody, odpowiadając za 44 % jej zużycia. Należy w pełni zbadać potencjał oszczędności energii wiążący się z wykorzystaniem inteligentnych technologii i procesów.
- (23) Zgodnie z art. 9 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej polityki Unii w zakresie efektywności energetycznej powinny sprzyjać włączeniu społecznemu, a zatem również zapewniać dostępność środków w zakresie efektywności energetycznej dla odbiorców dotkniętych ubóstwem energetycznym. Poprawa efektywności energetycznej budynków powinna zapewnić korzyści w szczególności dla gospodarstw domowych w trudnej sytuacji, w tym gospodarstw domowych dotkniętych ubóstwem energetycznym i, w stosownych przypadkach, dla osób zajmujących mieszkania socjalne. Państwa członkowskie mogą już nałożyć na strony zobowiązane wymóg włączenia celów społecznych do środków służących oszczędności energii, w odniesieniu do ubóstwa energetycznego, a możliwość ta powinna zostać rozszerzona na alternatywne środki z dziedziny polityki i krajowe fundusze efektywności energetycznej i zostać przekształcona w obowiązek, przy jednoczesnym umożliwieniu państwu członkowskiemu zachowania pełnej elastyczności co do ich wielkości, zakresu i treści. Jeżeli system zobowiązujący do efektywności energetycznej nie pozwala na środki odnoszące się do indywidualnych odbiorców energii, państwa członkowskie mogą przyjmować środki łagodzące ubóstwo energetyczne wyłącznie w ramach alternatywnych środków z dziedziny polityki.
- (24) Około 50 mln gospodarstw domowych w Unii jest dotkniętych ubóstwem energetycznym. Środki w zakresie efektywności energetycznej muszą zatem mieć kluczowe znaczenie dla każdej opłacalnej strategii na rzecz zwalczania ubóstwa energetycznego i przeciwdziałania słabej pozycji konsumentów oraz stanowią uzupełnienie polityki zabezpieczenia społecznego na poziomie państw członkowskich. Aby środki w zakresie efektywności energetycznej w zrównoważony sposób ograniczały ubóstwo energetyczne najemców, należy wziąć pod uwagę ich opłacalność, a także przystępność cenową dla właścicieli nieruchomości i najemców, oraz zagwarantować odpowiednie wsparcie finansowe dla takich środków na poziomie państw członkowskich. Zgodnie z celami Porozumienia paryskiego w dłuższej perspektywie zasoby budynków w Unii będą musiały stać się budynkami o niemal zerowym zużyciu energii. Aktualne tempo renowacji budynków jest niewystarczające, a najtrudniej jest przeprowadzić je w budynkach zajmowanych przez osoby o niskich dochodach dotknięte ubóstwem energetycznym. Środki określone w niniejszej dyrektywie dotyczące obowiązku oszczędności energii, systemów zobowiązujących do efektywności energetycznej i alternatywnych środków z dziedziny polityki mają zatem szczególne znaczenie.
- (25) Obniżenie wydatków konsumentów na energię powinno być uzyskane w drodze wspierania odbiorców w zmniejszaniu zużycia energii przez zmniejszanie zapotrzebowania na energię w budynkach i podnoszenie efektywności urządzeń, które powinno być połączone z dostępnością środków transportu o niskim zapotrzebowaniu na energię zintegrowanych z transportem publicznym i rowerowym.

- (26) Kluczowe znaczenie ma zwiększanie świadomości wśród wszystkich obywateli Unii na temat korzyści z większej efektywności energetycznej i przekazywanie im dokładnych informacji na temat sposobów jej osiągnięcia. Większa efektywność energetyczna ma również istotne znaczenie dla bezpieczeństwa dostaw energii w Unii, zmniejsza bowiem jej uzależnienie od przywozu paliw z państw trzecich.
- (27) Koszty i korzyści związane ze wszystkimi środkami w zakresie efektywności energetycznej, w tym okresy zwrotu, powinny być prezentowane w sposób w pełni przejrzysty dla odbiorców.
- (28) Przy wdrażaniu dyrektywy 2012/27/UE zmienionej niniejszą dyrektywą i przyjmowaniu innych środków w zakresie efektywności energetycznej państwa członkowskie powinny zwracać szczególną uwagę na synergie między środkami w zakresie efektywności energetycznej a efektywnym wykorzystywaniem zasobów naturalnych zgodnie z zasadami gospodarki o obiegu zamkniętym.
- (29) Wykorzystując przewagę nowych modeli biznesowych i technologii, państwa członkowskie powinny dążyć do promowania i ułatwiania upowszechnienia środków w zakresie efektywności energetycznej, również za pomocą innowacyjnych usług energetycznych dla dużych i małych odbiorców.
- (30) W ramach działań określonych w komunikacie Komisji z dnia 15 lipca 2015 r., zatytułowanym „Stworzenie nowego ładu dla odbiorców energii” w kontekście unii energetycznej i strategii ciepłowniczej i chłodniczej należy wzmocnić minimalne prawa odbiorców do dokładnych, wiarygodnych, jasnych i aktualnych informacji o ich zużyciu energii. W art. 9–11 i załączniku VII do dyrektywy 2012/27/UE należy wprowadzić zmiany mające na celu zapewnienie częstych i obszerniejszych informacji zwrotnych dotyczących zużycia energii, w przypadku gdy jest to technicznie wykonalne i opłacalne, zważywszy na zainstalowane urządzenia pomiarowe. Niniejsza dyrektywa doprecyzowuje, że to, czy opomiarowanie podlicznikami jest opłacalne, zależy od tego, czy powiązane koszty są proporcjonalne w stosunku do potencjalnych oszczędności energii. Ocena czy opomiarowanie podlicznikami jest opłacalne może uwzględniać wpływ innych konkretnych środków planowanych w danym budynku, takich jak planowana renowacja.
- (31) Niniejsza dyrektywa wyjaśnia również, że prawa dotyczące rozliczeń i informacji o rozliczeniach lub zużyciu powinny mieć zastosowanie do odbiorców energii do celów ogrzewania, chłodzenia lub ciepłej wody użytkowej z centralnego źródła, nawet gdy nie mają oni bezpośredniego, indywidualnego stosunku umownego z dostawcą energii. Definicja terminu „odbiorca końcowy” może być rozumiana jako odnosząca się wyłącznie do osób fizycznych lub prawnych dokonujących zakupu energii w oparciu o bezpośrednie, indywidualne umowy z dostawcą energii. W związku z tym do celów odpowiednich przepisów termin „użytkownik końcowy” powinien odnosić się do szerszej grupy odbiorców i obejmować, oprócz odbiorców końcowych nabywających energię do celów ogrzewania, chłodzenia lub ciepłej wody użytkowej na własny użytek końcowy, również użytkowników indywidualnych budynków lub indywidualnych modułów w budynkach wielomieszkaniowych lub wielofunkcyjnych, w przypadku gdy takie moduły są zaopatrywane z centralnego źródła, a osoby zajmujące lokal nie mają bezpośredniej lub indywidualnej umowy z dostawcą energii. Pojęcie „opomiarowanie podlicznikami” powinno się odnosić do pomiaru zużycia w indywidualnych modułach takich budynków.
- (32) Aby osiągnąć przejrzystość rozliczania indywidualnego zużycia energii cieplej i tym samym ułatwić wdrożenie opomiarowania podlicznikami, państwa członkowskie powinny zapewnić wprowadzenie przejrzystych, publicznie dostępnych przepisów krajowych dotyczących podziału kosztów ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody użytkowej w budynkach wielomieszkaniowych i wielofunkcyjnych. Oprócz przejrzystości państwa członkowskie mogą rozważyć przyjęcie środków służących wzmocnieniu konkurencyjności w świadczeniu usług w zakresie opomiarowania podlicznikami, a tym samym pomagających w zapewnianiu, by wszystkie koszty ponoszone przez użytkowników końcowych były uzasadnione.
- (33) W terminie do dnia 25 października 2020 r. nowo instalowane liczniki ciepła i podzielniki kosztów ciepła powinny umożliwiać zdalny odczyt, aby zapewnić efektywne kosztowo i częste udzielanie informacji na temat zużycia. Zmiany w dyrektywie 2012/27/UE wprowadzone niniejszą dyrektywą w odniesieniu do opomiarowania ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody użytkowej; opomiarowania podlicznikami i podziału kosztów ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody użytkowej; wymogu zdalnego odczytywania; rozliczeń i informacji o zużyciu w zakresie ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody użytkowej; kosztu dostępu do informacji o opomiarowaniu oraz rozliczeniach i zużyciu w zakresie ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody użytkowej; oraz minimalnych wymogów w zakresie rozliczeń i informacji o zużyciu w odniesieniu do ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody użytkowej mają mieć zastosowanie jedynie do ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody użytkowej z centralnego źródła. Państwa członkowskie mogą swobodnie decydować o tym, czy technologie umożliwiające odczyt przez przejście lub przejazd obok licznika uznaje się za umożliwiające zdalny odczyt. Urządzenia umożliwiające zdalny odczyt nie wymagają dostępu do indywidualnych mieszkań lub modułów do celów odczytu.
- (34) Państwa członkowskie powinny wziąć pod uwagę fakt, że pomyślne wdrożenie nowych technologii pomiaru zużycia energii wymaga większych inwestycji w edukację i umiejętności zarówno użytkowników, jak i dostawców energii.

- (35) Informacje na rachunkach i rozliczenia roczne są istotnymi środkami informowania odbiorców o ich zużyciu energii. Dane dotyczące zużycia i kosztów mogą również obejmować inne informacje, które są pomocne odbiorcom w porównywaniu aktualnych cen z innymi ofertami oraz w składaniu skarg i korzystaniu z alternatywnych metod rozstrzygania sporów. Jednak mając na uwadze, że spory dotyczące rachunków są powszechną przyczyną skarg odbiorców, co stale przyczynia się do niskiego poziomu zaangażowania oraz zadowolenia odbiorców z dostawców energii, rachunki powinny być prostsze, jaśniejsze i łatwiejsze do zrozumienia, a jednocześnie należy zapewnić, aby oddzielne instrumenty, takie jak informacje na rachunkach, narzędzia informacyjne i rozliczenia roczne zawierały wszystkie niezbędne informacje umożliwiające odbiorcom regulowanie ich zużycia energii, porównywanie ofert i zmianę dostawców.
- (36) Środki przyjmowane przez państwa członkowskie powinny być wspierane przez dobrze zaprojektowane i efektywne unijne instrumenty finansowe, takie jak europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne, Europejski Fundusz na rzecz Inwestycji Strategicznych i poprzez finansowanie z Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) oraz Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju (EBOR), które powinny wspierać inwestycje w zwiększanie efektywności energetycznej na wszystkich etapach łańcucha energetycznego i korzystać z kompleksowej analizy kosztów i korzyści stosującej model zróżnicowanych stóp dyskontowych. Wsparcie finansowe powinno koncentrować się na opłacalnych metodach poprawy efektywności energetycznej, które doprowadzą do zmniejszenia zużycia energii. EBI i EBOR powinny wraz z krajowymi bankami prorozwojowymi opracowywać, generować i finansować programy i projekty stworzone specjalnie z myślą o sektorze efektywności energetycznej, w tym skierowane do gospodarstw domowych dotkniętych ubóstwem energetycznym.
- (37) W celu zapewnienia, aby załączniki do dyrektywy oraz zharmonizowane wartości referencyjne efektywności mogły być aktualizowane, konieczne jest przedłużenie przekazania uprawnień przyznanego Komisji. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r. ⁽¹⁾ W szczególności, aby zapewnić udział na równych zasadach Parlamentu Europejskiego i Rady w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (38) W celu oceny efektywności dyrektywy 2012/27/UE zmienionej niniejszą dyrektywą należy wprowadzić wymóg dokonywania ogólnego przeglądu tej dyrektywy i przekazania sprawozdania dla Parlamentu Europejskiego i Rady do dnia 28 lutego 2024 r. Przegląd ten powinien nastąpić po globalnym przeglądzie dokonanym w ramach Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu w 2023 r., aby umożliwić wprowadzenie niezbędnych zmian do tego procesu, również z uwzględnieniem zmian sytuacji gospodarczej i w zakresie innowacji.
- (39) Główną rolę w rozwoju i projektowaniu, realizacji oraz ocenie środków określonych w dyrektywie 2012/27/UE powinny odgrywać władze lokalne i regionalne, tak aby mogły w odpowiedni sposób dostosować je do swojej specyfiki klimatycznej, kulturowej i społecznej.
- (40) Uwzględniając postęp techniczny i rosnący udział odnawialnych źródeł energii w sektorze wytwarzania energii elektrycznej, należy poddać przeglądowi domyślny współczynnik oszczędności wyrażony w kWh energii elektrycznej w celu odzwierciedlenia zmian współczynnika energii pierwotnej (PEF) dla energii elektrycznej. Uwzględniając koszyk energetyczny obliczenia PEF dla energii elektrycznej są oparte na wartościach średniorocznych. Metoda rozliczania „fizycznej zawartości energii” jest stosowana do wytwarzania energii elektrycznej i ciepła z energii jądrowej, a metoda „technicznej sprawności przemiany” jest stosowana do wytwarzania energii elektrycznej i ciepła z paliw kopalnych i biomasy. W przypadku niepalnych odnawialnych źródeł energii metodą jest bezpośredni ekwiwalent oparty na podejściu dotyczącym „energii pierwotnej ogółem”. Do obliczenia udziału energii pierwotnej w przypadku energii elektrycznej z kogeneracji zastosowano metodę określoną w załączniku II do dyrektywy 2012/27/UE. Zastosowano średnią pozycję rynkową zamiast pozycji krańcowej. Przyjęto założenie, że wartość sprawności przemiany wynosi 100 % dla niepalnych odnawialnych źródeł energii, 10 % dla elektrowni geotermalnych i 33 % dla elektrowni jądrowych. Całkowitą sprawność kogeneracji oblicza się na podstawie najnowszych danych Eurostatu. Odnośnie do granic systemu współczynnik PEF wynosi 1 dla wszystkich źródeł energii. Wartość współczynnika PEF odnosi się do roku 2018 i opiera się na danych interpolowanych z najnowszej wersji scenariusza odniesienia PRIMES na 2015 r. i 2020 r. i dostosowanych do danych Eurostatu do roku 2016. Analiza obejmuje państwa członkowskie oraz Norwegię. Zestaw danych dla Norwegii opiera się na danych europejskiej sieci operatorów systemów przesyłowych energii elektrycznej.
- (41) Oszczędności energii wynikające z wdrożenia prawa Unii nie powinny być zgłaszane, chyba że wynikają one z zastosowania środka wykraczającego poza minimum wymagane danym unijnym aktem prawnym, wyznaczając ambitniejsze wymogi w zakresie efektywności energetycznej na poziomie państw członkowskich, albo zwiększając upowszechnienie się danego środka. Budynki stanowią duży potencjał dalszego zwiększania efektywności energetycznej, a renowacja budynków to istotny i długoterminowy element zwiększania

⁽¹⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

oszczędności energii, przynoszący korzyści skali. Konieczne jest zatem wyjaśnienie, że wszystkie oszczędności energii wynikające ze środków na rzecz propagowania renowacji istniejących budynków mogą być zgłaszane, jeżeli przewyższają one oszczędności, które miałyby miejsce w przypadku braku danego środka z dziedziny polityki, oraz jeżeli dane państwo członkowskie wykaże, że strona zobowiązana, strona uczestnicząca lub strona uprawniona rzeczywiście przyczyniła się do zgłaszanych oszczędności energii.

- (42) Zgodnie ze strategią na rzecz unii energetycznej oraz zasadami lepszego stanowienia prawa większe znaczenie należy nadać przepisom dotyczącym monitorowania i weryfikacji w zakresie wdrażania systemów zobowiązujących do efektywności energetycznej i alternatywnych środków z dziedziny polityki, z uwzględnieniem wymogu sprawdzenia statystycznie reprezentatywnej próby środków. W dyrektywie 2012/27/UE zmienionej niniejszą dyrektywą wyrażenie „statystycznie istotna i reprezentatywna próba środków poprawy efektywności energetycznej” należy rozumieć jako wymóg ustanowienia podzbioru populacji statystycznej przedmiotowych środków służących oszczędności energii tak, aby odzwierciedlał on dokładnie całą populację wszystkich środków służących oszczędności energii, a tym samym umożliwił wyciągnięcie uzasadnionych wniosków dotyczących zaufania do całości środków.
- (43) Energia wytworzona na budynkach lub w budynkach za pomocą technologii energii odnawialnej zmniejsza ilość energii dostarczanej z paliw kopalnych. Zmniejszenie zużycia energii oraz wykorzystanie energii ze źródeł odnawialnych w sektorze budowlanym to istotne działania zmierzające do zmniejszenia uzależnienia energetycznego Unii i emisji gazów cieplarnianych, zwłaszcza w kontekście ambitnych celów w zakresie klimatu i energii wyznaczonych na 2030 r., jak również w kontekście globalnego zobowiązania podjętego w ramach Porozumienia paryskiego. Na potrzeby spełnienia obowiązku w zakresie łącznych oszczędności energii państwa członkowskie mogą uwzględniać, w stosownych przypadkach, oszczędności energii powstałe wskutek wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych na budynkach lub w budynkach na własny użytek w celu spełnienia swoich wymogów w zakresie oszczędności energii.
- (44) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających⁽¹⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji jednego lub większej liczby dokumentów wyjaśniających związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (45) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, mianowicie osiągnięcie co najmniej 20 % udziału energii Unii do 2020 r. oraz co najmniej 32,5 % do 2030 r. i uutorowanie drogi dla dalszego zwiększenia efektywności energetycznej po tych datach, nie mogą zostać w wystarczającym stopniu osiągnięte przez państwa członkowskie, ale, z uwagi na rozmiar i efekty działania, mogą zostać lepiej osiągnięte na poziomie Unii, może ona przyjąć środki, zgodnie z zasadą pomocniczości, jak określono w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (46) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2012/27/UE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 2012/27/UE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Niniejsza dyrektywa ustanawia wspólne ramy środków na rzecz promowania efektywności energetycznej w Unii, aby zapewnić realizację głównych celów Unii zakładających zwiększenie efektywności energetycznej o 20 % do 2020 r. oraz jej głównych celów zakładających zwiększenie efektywności energetycznej o co najmniej 32,5 % do 2030 r., a także tworzy warunki dla dalszej poprawy efektywności energetycznej po tych terminach.

Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy, których celem jest usunięcie barier na rynku energii oraz przezwyciężenie nieprawidłowości w funkcjonowaniu rynku, które ograniczają efektywność dostaw i wykorzystywania energii, a także przewiduje ustalenie orientacyjnych krajowych celów i wkładów w zakresie efektywności energetycznej na lata 2020 i 2030.

Niniejsza dyrektywa przyczynia się do wdrożenia zasady »efektywność energetyczna przede wszystkim.«;

- 2) w art. 3 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„4. Do dnia 31 października 2022 r. Komisja oceni, czy Unia osiągnęła swoje główne cele w zakresie efektywności energetycznej do 2020 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

5. Każde państwo członkowskie określa swoje orientacyjne krajowe wkłady w zakresie efektywności energetycznej służące realizacji do 2030 r., celów Unii określonych w art. 1 ust. 1 niniejszej dyrektywy, zgodnie z art. 4 i 6 rozporządzenia (UE) 2018/1999 (*). Wyznaczając te wkłady, państwa członkowskie biorą pod uwagę, że unijne zużycie energii w 2030 r. nie może być większe niż 1 273 Mtoe energii pierwotnej lub 956 Mtoe energii końcowej. Państwa członkowskie zgłaszają Komisji te wkłady w ramach swoich zintegrowanych krajowych planów w zakresie energii i klimatu, o których mowa w art. 3 i 7–12 rozporządzenia (UE) 2018/1999, i zgodnie z tymi przepisami.

6. Komisja oceni główne cele w dziedzinie efektywności energetycznej Unii na 2030 r. określone w ust. 1 art. 1, tak aby do 2023 r. przekazać wniosek ustawodawczy służący podniesieniu tych celów w przypadku znacznego zmniejszenia kosztów wynikającego z rozwoju sytuacji gospodarczej lub rozwoju technologii, w razie konieczności, w celu spełnienia międzynarodowych zobowiązań Unii w zakresie obniżenia emisyjności.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (EU) 2015/652 oraz uchylenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 328, z 21.12.2018, s. 1).”;

3) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

Obowiązek oszczędności energii

1. Państwa członkowskie muszą osiągnąć łączne oszczędności końcowego zużycia energii równoważne co najmniej:

- a) nowym oszczędnościom w każdym roku od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. w wysokości 1,5 % rocznej wartości wolumenu sprzedaży energii odbiorcom końcowym, uśrednionej dla ostatnich trzech lat przed dniem 1 stycznia 2013 r. Wolumen sprzedaży energii zużytej w transporcie może być częściowo lub w pełni wyłączony z tego obliczenia;
- b) nowym oszczędnościom w każdym roku od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2030 r. w wysokości 0,8 % rocznego zużycia energii końcowej, uśrednionej dla ostatnich trzech lat przed dniem 1 stycznia 2019 r. W drodze odstępstwa od tego wymogu Cypr i Malta muszą osiągnąć nowe oszczędności w każdym roku od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2030 r. równoważne 0,24 % rocznego zużycia energii końcowej, uśrednionego dla ostatnich trzech lat przed dniem 1 stycznia 2019 r.

Państwa członkowskie mogą w obliczeniach uwzględnić oszczędności energii, które wynikają ze środków z dziedziny polityki, niezależnie od tego, czy zostały wprowadzone do dnia 31 grudnia 2020 r., czy po tej dacie, pod warunkiem że środki te skutkują nowymi działaniami indywidualnymi podjętymi po dniu 31 grudnia 2020 r.

Państwa członkowskie muszą nadal realizować nowe roczne oszczędności zgodnie z akapitem pierwszym lit. b) dla dziesięcioletnich okresów po 2030 r., chyba że z przeglądu Komisji do 2027 r., a następnie co 10 lat wynika, że nie jest to konieczne do realizacji długoterminowych unijnych celów w zakresie energii i klimatu na 2050 r.

Państwa członkowskie decydują, w jaki sposób rozłożyć obliczoną wielkość nowych oszczędności w każdym okresie, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. a) i b), pod warunkiem że na koniec każdego okresu objętego obowiązkiem osiągnięte zostają wymagane łączne oszczędności końcowego zużycia energii ogółem.

2. Pod warunkiem że państwa członkowskie spełnią co najmniej swój obowiązek w zakresie łącznych oszczędności końcowego zużycia energii, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. b), mogą one obliczyć wymaganą wielkość oszczędności energii w jeden lub więcej z następujących sposobów:

- a) stosując roczny wskaźnik oszczędności w odniesieniu do sprzedaży energii odbiorcom końcowym lub w odniesieniu do zużycia energii końcowej, uśredniony dla ostatnich trzech lat przed dniem 1 stycznia 2019 r.;
- b) wyłączając z podstawy obliczeń, częściowo lub w całości, energię zużyta w transporcie;
- c) korzystając z którejkolwiek z opcji określonych w ust. 4.

3. W przypadku gdy państwa członkowskie korzystają z możliwości przewidzianych w ust. 2 lit. a), b) lub c), ustalają one:

- a) własny roczny wskaźnik oszczędności energii, który będzie stosowany przy obliczaniu ich łącznych oszczędności końcowego zużycia energii, zapewniający, aby ostateczna wielkość ich oszczędności energii netto nie była niższa od wielkości oszczędności wymaganej na mocy ust. 1 akapit pierwszy lit. b); oraz
- b) własną podstawę obliczeń, z której można wyliczyć, częściowo lub w całości, energię zużyta w transporcie.

4. Z zastrzeżeniem ust. 5 każde państwo członkowskie może:
- przeprowadzać obliczenia wymagane na mocy ust. 1 akapit pierwszy lit. a), stosując wartości 1 % w latach 2014 i 2015; 1,25 % w latach 2016 i 2017; oraz 1,5 % w latach 2018, 2019 i 2020;
 - wyłączyć z obliczeń całość lub część wolumenu sprzedaży wykorzystanej energii w odniesieniu do okresu objętego obowiązkiem, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a), lub zużytej energii końcowej w odniesieniu do okresu objętego obowiązkiem, o którym mowa w lit. b) tego akapitu, w ramach działalności przemysłowej wymienionej w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE;
 - pozwolić na odliczenie od wymaganej wielkości oszczędności energii oszczędności energii w sektorach przetwarzania, przesyłu i dystrybucji energii, w tym w efektywnej infrastrukturze ciepłowniczej i chłodniczej uzyskanych w wyniku wdrażania wymogów określonych w art. 14 ust. 4, art. 14 ust. 5 lit. b) oraz art. 15 ust. 1–6 i 9. Państwa członkowskie informują Komisję o środkach z dziedziny polityki, które zamierzają przyjąć na podstawie niniejszej litery na okres od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2030 r. w ramach swoich zintegrowanych krajowych planów w zakresie energii i klimatu. Wpływ tych środków jest obliczany zgodnie z załącznikiem V i ujmowany w tych planach;
 - zaliczać na poczet wymaganych wielkości oszczędności energii oszczędności energii wynikające z indywidualnych działań nowo wdrożonych od dnia 31 grudnia 2008 r., które nadal przynoszą skutki w 2020 r. w odniesieniu do okresu objętego obowiązkiem, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a), i po 2020 r. w odniesieniu do okresu objętego obowiązkiem, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. b), oraz mogą być mierzone i weryfikowane;
 - zaliczać na poczet wymaganych wielkości oszczędności energii oszczędności energii wynikające ze środków z dziedziny polityki – pod warunkiem że można wykazać, że środki te skutkują indywidualnymi działaniami podjętymi od dnia 1 stycznia 2018 r. do dnia 31 grudnia 2020 r., które przynoszą oszczędności po dniu 31 grudnia 2020 r.;
 - wyłączyć z obliczeń dotyczących wymaganych oszczędności energii 30 % weryfikowalnej ilości energii wytworzonej na własne potrzeby na budynkach lub w budynkach w wyniku środków z dziedziny polityki promujących nowe instalacje technologii energii odnawialnej;
 - zaliczyć na poczet wymaganych oszczędności energii te oszczędności energii, które przekraczają oszczędności energii wymagane w okresie objętym obowiązkiem od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r., pod warunkiem że oszczędności te wynikają z indywidualnych działań podejmowanych w ramach środków z dziedziny polityki, o których mowa w art. 7a i 7b, zgłoszonych przez państwa członkowskie w ich krajowych planach działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii oraz w ich sprawozdaniach z postępów zgodnie z art. 24.
5. Państwa członkowskie stosują opcje wybrane zgodnie z ust. 4 i obliczają ich efekty oddzielnie dla okresów, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i b):
- do obliczania wielkości oszczędności energii wymaganych w okresie objętym obowiązkiem, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a), państwa członkowskie mogą korzystać z ust. 4 lit. a)–d). Wszystkie opcje wybrane na podstawie ust. 4 nie mogą razem przekraczać 25 % wielkości oszczędności energii, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a);
 - do obliczania wielkości oszczędności energii wymaganych w okresie objętym obowiązkiem, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. b), państwa członkowskie mogą korzystać z ust. 4 lit. b)–g), pod warunkiem że indywidualne działania, o których mowa w ust. 4 lit. d), nadal przynoszą weryfikowalne i wymierne skutki po dniu 31 grudnia 2020 r. Wszystkie opcje wybrane na podstawie ust. 4 nie mogą razem prowadzić do zmniejszenia o więcej niż 35 % wielkości oszczędności energii obliczonej zgodnie z ust. 2 i 3.
- Niezależnie od tego, czy państwa członkowskie częściowo lub w całości wyłącza z ich podstawy obliczeń energię zużytą w transporcie lub skorzystają z którejkolwiek z opcji wymienionych w ust. 4, zapewniają, aby obliczona wielkość netto nowych oszczędności, którą należy osiągnąć w zużyciu energii końcowej w okresie objętym obowiązkiem od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2030 r., nie była niższa niż wielkość wynikająca z zastosowania rocznego wskaźnika oszczędności, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. b).
6. Państwa członkowskie opisują w swoich zintegrowanych krajowych planach w zakresie energii i klimatu zgodnie z załącznikiem III do rozporządzenia (UE) 2018/1999 obliczanie wielkości oszczędności energii, którą należy osiągnąć w okresie od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2030 r., o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. b) niniejszego artykułu, i, w stosownych przypadkach, wyjaśniają, w jaki sposób ustalone zostały roczny wskaźnik oszczędności i podstawa obliczeń oraz jakie opcje, o których mowa w ust. 4 niniejszego artykułu, zostały zastosowane i w jakim zakresie.
7. Oszczędności energii uzyskane po dniu 31 grudnia 2020 r. nie mogą być zaliczane na poczet oszczędności energii wymaganych w odniesieniu do okresu od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.

8. W drodze odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu państwa członkowskie, które zezwalają stronom zobowiązanym na korzystanie z możliwości określonej w art. 7a ust. 6 lit. b), mogą, do celów ust. 1 akapit pierwszy lit. a) niniejszego artykułu, zaliczyć oszczędności energii uzyskane w którymkolwiek roku po 2010 r. i przed okresem objętym obowiązkiem, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a) niniejszego artykułu, tak jakby oszczędności energii zostały uzyskane po dniu 31 grudnia 2013 r. i przed dniem 1 stycznia 2021 r., pod warunkiem że zachodzą wszystkie poniższe okoliczności:

- a) system zobowiązujący do efektywności energetycznej obowiązywał w którymkolwiek momencie między dniem 31 grudnia 2009 r. a dniem 31 grudnia 2014 r. i został włączony do pierwszego krajowego planu działania państwa członkowskiego na rzecz racjonalizacji zużycia energii przekazanego na mocy art. 24 ust. 2;
- b) oszczędności powstały w ramach systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej;
- c) oszczędności są obliczane zgodnie z załącznikiem V;
- d) lata, za które zaliczono oszczędności jako uzyskane, zostały zgłoszone w krajowych planach działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii zgodnie z art. 24 ust. 2.

9. Państwa członkowskie zapewniają, aby oszczędności wynikające ze środków z dziedziny polityki, o których mowa w art. 7a i 7b oraz w art. 20 ust. 6, obliczane były zgodnie z załącznikiem V.

10. Państwa członkowskie muszą osiągnąć wymaganą wielkość oszczędności wynikającą z ust. 1 niniejszego artykułu poprzez ustanowienie systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 7a, albo poprzez przyjęcie alternatywnych środków z dziedziny polityki, o których mowa w art. 7b. Państwa członkowskie mogą łączyć system zobowiązujący do efektywności energetycznej z alternatywnymi środkami z dziedziny polityki.

11. Opracowując środki z dziedziny polityki służące wypełnieniu swoich obowiązków w zakresie realizacji oszczędności energii, państwa członkowskie uwzględniają potrzebę zmniejszenia ubóstwa energetycznego, zgodnie z ustanowionymi przez nie kryteriami i przy uwzględnieniu ich dostępnych praktyk w tej dziedzinie poprzez wymaganie, w stosownym zakresie, pewnego udziału środków w zakresie efektywności energetycznej w ramach ich krajowych systemów zobowiązujących do efektywności energetycznej, w ramach alternatywnych środków z dziedziny polityki lub programów lub środków finansowanych z krajowego funduszu efektywności energetycznej, który to udział ma być realizowany na zasadzie priorytetu wśród gospodarstw domowych w trudnej sytuacji, w tym gospodarstw domowych dotkniętych ubóstwem energetycznym i, w stosownych przypadkach, mieszkania socjalne.

Informacje o rezultatach środków łagodzących ubóstwo energetyczne w kontekście niniejszej dyrektywy państwa członkowskie ujmują w zintegrowanych krajowych sprawozdaniach z postępów w zakresie energii i klimatu zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/1999.

12. Państwa członkowskie wykazują, że w przypadkach gdy ma miejsce nakładanie się oddziaływania różnych środków z dziedziny polityki lub indywidualnych działań, oszczędność energii nie jest zaliczana podwójnie.”;

4) dodaje się następujące artykuły:

„Artykuł 7a

Systemy zobowiązujące do efektywności energetycznej

1. W przypadku gdy państwa członkowskie zdecydują się wypełnić swoje obowiązki w zakresie osiągnięcia wielkości oszczędności wymaganej na mocy art. 7 ust. 1 za pomocą systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej, zapewniają one, aby strony zobowiązane, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, prowadzące działalność na terytorium poszczególnych państw członkowskich spełniły – bez uszczerbku dla art. 7 ust. 4 i 5 – ich wymóg w zakresie łącznych oszczędności końcowego zużycia energii określony w art. 7 ust. 1.

W stosownych przypadkach państwa członkowskie mogą postanowić, aby strony zobowiązane dokonały całości lub części tych oszczędności jako wkład na rzecz krajowego funduszu efektywności energetycznej zgodnie z art. 20 ust. 6.

2. Państwa członkowskie wyznaczają, na podstawie obiektywnych i niedyskryminacyjnych kryteriów, strony zobowiązane spośród dystrybutorów energii, przedsiębiorstw prowadzących detaliczną sprzedaż energii oraz przedsiębiorstw prowadzących dystrybucję i sprzedaż detaliczną paliw transportowych i działających na ich terytorium. Wielkość oszczędności energii, wymagana do wypełnienia obowiązku, jest osiągnięta przez strony zobowiązane spośród odbiorców końcowych, wyznaczone przez państwa członkowskie, niezależnie od obliczeń dokonanych na podstawie art. 7 ust. 1 lub jeżeli zdecydują tak państwa członkowskie, przez poświadczone oszczędności osiągnięte przez inne strony, jak określono w ust. 6 lit. a) niniejszego artykułu.

3. W przypadku wyznaczenia przedsiębiorstw prowadzących detaliczną sprzedaż energii jako stron zobowiązanych zgodnie z ust. 2 państwa członkowskie zapewniają, aby w realizacji swojego zobowiązania przedsiębiorstwa prowadzące detaliczną sprzedaż energii nie stwarzały żadnych przeszkód utrudniających odbiorcom zmianę dostawcy.

4. Państwa członkowskie wyrażają wielkość oszczędności energii wymaganą od każdej strony zobowiązanej w kategoriach zużycia energii końcowej lub pierwotnej. Metodę wybraną w celu wyrażenia wymaganej wielkości oszczędności energii wykorzystuje się także w celu obliczania oszczędności zgłaszanych przez strony zobowiązane. Zastosowanie mają współczynniki konwersji określone w załączniku IV.

5. Państwa członkowskie ustanawiają systemy pomiaru, kontroli i weryfikacji, w ramach których udokumentowanej weryfikacji poddaje się przynajmniej statystycznie istotną i reprezentatywną próbę środków poprawy efektywności energetycznej wdrożonych przez strony zobowiązane. Pomiary, kontrole i weryfikacje są przeprowadzane w sposób niezależny od stron zobowiązanych.

6. W ramach systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej państwa członkowskie mogą:

- a) zezwolić stronom zobowiązanim na zaliczanie na poczet ich obowiązku poświadczonej oszczędności energii osiągniętej przez dostawców usług energetycznych lub inne strony trzecie, w tym w przypadkach, gdy strony zobowiązane promują środki za pośrednictwem innych akredytowanych przez państwo podmiotów lub za pośrednictwem organów publicznych, które mogą obejmować formalne partnerstwa i mogą się łączyć z innymi źródłami finansowania. W przypadku gdy państwa członkowskie na to zezwalają, zapewniają one, aby poświadczanie oszczędności energii wydawane było w następstwie procesu zatwierdzenia, który jest wprowadzony w państwach członkowskich i jest jasno określony, przejrzysty i otwarty dla wszystkich podmiotów działających na rynku, a także jest ukierunkowany na minimalizację kosztów poświadczania; lub
- b) zezwolić stronom zobowiązanim na zaliczenie oszczędności osiągniętych w danym roku, tak jakby zostały one osiągnięte w dowolnym z czterech poprzednich lub trzech następnych lat, o ile nie wykracza to poza granicę okresów obowiązku określonych w art. 7 ust. 1.

Państwa członkowskie dokonują oceny i, w stosownych przypadkach, przyjmują środki na rzecz ograniczenia wpływu kosztów bezpośrednich i pośrednich związanych z systemami zobowiązującymi do efektywności energetycznej na konkurencyjność energochłonnych sektorów przemysłu podlegających konkurencji międzynarodowej.

7. Raz do roku państwa członkowskie upubliczniają informacje na temat oszczędności energii osiągniętych przez każdą stronę zobowiązaną lub każdą podkategorię stron zobowiązanych, a także na temat łącznej wielkości osiągniętej w ramach tego systemu.

Artykuł 7b

Alternatywne środki z zakresu polityki

1. W przypadku gdy państwa członkowskie postanawiają wypełnić swoje obowiązki w zakresie realizacji oszczędności wymaganych na podstawie art. 7 ust. 1 za pomocą alternatywnych środków z dziedziny polityki, zapewniają one, bez uszczerbku dla art. 7 ust. 4 i 5, osiągnięcie oszczędności energii wymaganych na podstawie art. 7 ust. 1 u odbiorców końcowych.

2. W przypadku wszystkich środków innych niż środki podatkowe państwa członkowskie ustanawiają systemy pomiaru, kontroli i weryfikacji, w ramach których udokumentowanej weryfikacji poddaje się przynajmniej statystycznie istotną i reprezentatywną próbę środków poprawy efektywności energetycznej wdrożonych przez strony uczestniczące lub uprawnione. Przedmiotowe pomiary, kontrole i weryfikacje są przeprowadzane w sposób niezależny od stron uczestniczących lub uprawnionych.”;

5) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Opomiarowanie gazu i energii elektrycznej”;

b) ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, by w zakresie, w jakim jest to technicznie wykonalne, uzasadnione finansowo i proporcjonalne do potencjalnych oszczędności energii, odbiorcy końcowi energii elektrycznej i gazu ziemnego mieli możliwość nabycia po konkurencyjnych cenach indywidualnych liczników, które dokładnie oddają rzeczywiste zużycie energii przez odbiorcę końcowego i podają informacje o rzeczywistym czasie korzystania z energii.”;

c) uchyla się ust. 3;

6) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 9a

Opomiarowanie ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody użytkowej

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby końcowi odbiorcy systemu ciepłowniczego, systemu chłodniczego i ciepłej wody użytkowej mieli możliwość nabycia po konkurencyjnych cenach liczników, które dokładnie oddają rzeczywiste zużycie energii przez odbiorcę końcowego.

2. W przypadku gdy energia cieplna, chłodnicza lub ciepła woda użytkowa są dostarczane do budynku z centralnego źródła obsługującego większą liczbę budynków lub z systemu ciepłowniczego lub chłodniczego, licznik musi być zamontowany na wymienniku ciepła lub na granicy dostawy.

Artykuł 9b

Opomiarowanie podlicznikami i podział kosztów ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody użytkowej

1. W budynkach wielomieszkaniowych i wielofunkcyjnych z własnym źródłem centralnego ogrzewania lub centralnego chłodzenia lub zaopatrywanych z systemów ciepłowniczych lub chłodniczych instaluje się indywidualne liczniki do pomiaru zużycia energii cieplnej lub chłodniczej lub ciepłej wody użytkowej dla każdego modułu budynku, jeżeli jest to technicznie wykonalne i efektywne kosztowo, tzn. proporcjonalne do potencjalnych oszczędności energii.

W przypadku gdy zastosowanie indywidualnych liczników nie jest technicznie wykonalne lub nie jest opłacalne do pomiarów zużycia energii cieplnej w każdym module budynku, w celu pomiaru zużycia ciepła na każdym grzejniku stosowane są indywidualne podzielniki kosztów ciepła, chyba że dane państwo członkowskie wykaże, że montaż takich podzielników kosztów ciepła nie byłby opłacalny. W takich przypadkach można rozważyć alternatywne opłacalne metody pomiaru zużycia energii cieplnej. Każde państwo członkowskie jasno określa i publikuje kryteria ogólne, metody lub procedury określania braku wykonalności technicznej i braku opłacalności.

2. W nowych budynkach wielomieszkaniowych i w częściach mieszkalnych nowych budynków wielofunkcyjnych wyposażonych w centralne źródło ogrzewania dla ciepłej wody użytkowej lub zaopatrywanych z systemu ciepłowniczego, niezależnie od ust. 1 akapit pierwszy instaluje się indywidualne liczniki dla ciepłej wody użytkowej.

3. W przypadku gdy budynki wielomieszkaniowe lub wielofunkcyjne zaopatrywane są z systemu ciepłowniczego lub chłodniczego lub gdy budynki takie przeważająco posiadają obsługujące je własne wspólne systemy ogrzewania lub chłodzenia, państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie przejrzystych, publicznie dostępnych przepisów krajowych dotyczących podziału kosztów zużycia energii cieplnej, chłodniczej i ciepłej wody użytkowej w takich budynkach, aby zapewnić przejrzystość i dokładność rozliczania indywidualnego zużycia. W stosownych przypadkach przepisy takie obejmują wytyczne w sprawie sposobu podziału kosztów:

- a) energii do celów wytwarzania ciepłej wody użytkowej;
- b) energii cieplnej emitowanej przez instalację ogrzewczą w budynku oraz do celów ogrzewania powierzchni wspólnych, jeżeli klatki schodowe i korytarze są wyposażone w grzejniki;
- c) energii do celów ogrzewania lub chłodzenia mieszkań.

Artykuł 9c

Wymóg zdalnego odczytywania

1. Do celów art. 9a i 9b liczniki i podzielniki kosztów ogrzewania zamontowane po dniu 25 października 2020 r. muszą być urządzeniami umożliwiającymi zdalny odczyt. Warunki wykonalności technicznej i opłacalności określone w art. 9b ust. 1 nadal mają zastosowanie.

2. Liczniki i podzielniki kosztów ciepła, które nie posiadają funkcji zdalnego odczytu, ale zostały już zamontowane, zostają wyposażone w taką funkcję lub zostają zastąpione urządzeniami posiadającymi taką funkcję do dnia 1 stycznia 2027 r., chyba że dane państwo członkowskie wykaże, że nie jest to opłacalne.”;

7) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Informacje o rozliczeniach gazu i energii elektrycznej”;

b) ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy odbiorcy końcowi nie mają inteligentnych liczników, o których mowa w dyrektywach 2009/72/WE i 2009/73/WE, państwa członkowskie zapewniają, do dnia 31 grudnia 2014 r., aby informacje o rozliczeniach były wiarygodne, dokładne oraz oparte na rzeczywistym zużyciu, zgodnie z załącznikiem VII pkt 1.1, w odniesieniu do energii elektrycznej i gazu, w przypadku gdy jest to technicznie możliwe i ekonomicznie uzasadnione.”;

8) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 10a

Rozliczenia i informacje o zużyciu w zakresie ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody użytkowej

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku zainstalowania liczników lub podzielników kosztów ciepła informacje o rozliczeniach i zużyciu były wiarygodne, dokładne oraz oparte na rzeczywistym zużyciu lub odczytach podzielników kosztów ciepła, zgodnie z załącznikiem VIIa pkt 1 i 2 dla wszystkich użytkowników końcowych, mianowicie dla osób fizycznych lub prawnych nabywających energię cieplną, energię chłodniczą lub ciepłą wodę użytkową dla ich własnego użytku końcowego, lub osób fizycznych lub prawnych zajmujących indywidualny budynek lub moduł w budynku wielomieszkaniowym lub wielofunkcyjnym zaopatrywany w energię cieplną, energię chłodniczą lub ciepłą wodę użytkową z centralnego źródła, które nie mają bezpośredniej lub indywidualnej umowy z dostawcą energii.

Obowiązek ten może, jeżeli tak przewiduje się w państwie członkowskim oraz z wyjątkiem przypadku zużycia opomiarowanego podlicznikami w oparciu o podzielniki kosztów ciepła zgodnie z art. 9b, być spełniony przez wprowadzenie systemu regularnego dokonywania odczytów przez samych odbiorców końcowych lub użytkowników końcowych i przekazywania przez nich odczytów licznika. Jedynie w przypadkach gdy odbiorca końcowy lub użytkownik końcowy nie poda odczytu licznika za dany okres rozliczeniowy, rozliczanie jest oparte na zużyciu szacunkowym lub na stawce ryczałtowej.

2. Państwa członkowskie:

- a) wprowadzają wymóg, aby – w przypadku gdy dostępne są informacje na temat rozliczeń za energię i zużycia w przeszłości lub odczyty podzielników kosztów ciepła u użytkowników końcowych – były one na życzenie użytkownika końcowego udostępniane dostawcy usług energetycznych wskazanemu przez użytkownika końcowego;
- b) zapewniają, aby odbiorcom końcowym zaoferowano opcję elektronicznej formy informacji o rozliczeniach i rachunków;
- c) zapewniają udzielanie jasnych i zrozumiałych informacji wraz z rachunkiem wszystkim użytkownikom końcowym zgodnie z załącznikiem VIIa pkt 3; oraz
- d) wspierają cyberbezpieczeństwo i zapewniają ochronę prywatności i danych użytkowników końcowych zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami unijnymi.

Państwa członkowskie mogą postanowić, że na życzenie odbiorcy końcowego przekazywanie informacji o rozliczeniach nie jest uznawane za wezwanie do zapłaty. W takich przypadkach państwo członkowskie zapewnia, by oferowane były elastyczne formy dokonywania płatności.

3. Państwa członkowskie decydują, kto ma być odpowiedzialny za dostarczanie informacji, o których mowa w ust. 1 i 2, użytkownikom końcowym, którzy nie mają bezpośredniej ani indywidualnej umowy z dostawcą energii.”;

9) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

Koszt dostępu do informacji o opomiarowaniu i rozliczeniach energii elektrycznej i gazu

Państwo członkowskie zapewnia, aby odbiorcy końcowi otrzymywali wszystkie rachunki i informacje o rozliczeniach za zużycie energii nieodpłatnie oraz aby odbiorcy końcowi mieli odpowiedni i bezpłatny dostęp do danych dotyczących swojego zużycia.”;

10) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 11a

Koszt dostępu do informacji o opomiarowaniu oraz rozliczeniach i zużyciu w zakresie ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody użytkowej

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby użytkownicy końcowi otrzymywali wszystkie rachunki i informacje o rozliczeniach za zużycie energii nieodpłatnie oraz aby użytkownicy końcowi mieli odpowiedni i bezpłatny dostęp do swoich danych dotyczących zużycia.

2. Niezależnie od ust. 1 niniejszego artykułu, podział kosztów informacji o rozliczeniach indywidualnego zużycia energii cieplnej, chłodniczej i ciepłej wody użytkowej dostarczanej w budynkach wielomieszkaniowych i wielofunkcyjnych zgodnie z art. 9b dokonywany jest na zasadach niekomercyjnych. Kosztami zlecenia tego zadania stronie trzeciej, takiej jak dostawca usług lub lokalny dostawca energii, obejmującego opomiarowanie, przydział i rozliczanie rzeczywistego indywidualnego zużycia w takich budynkach, można obciążyć użytkowników końcowych w zakresie, w jakim wysokość tych kosztów jest uzasadniona.

3. W celu zapewnienia uzasadnionych kosztów usług związanych z opomiarowaniem podlicznikami, o których mowa w ust. 2, państwa członkowskie mogą stymulować konkurencję w sektorze tych usług poprzez przyjmowanie odpowiednich środków, takich jak zalecanie lub w inny sposób promowanie stosowania procedur przetargowych lub korzystania z interoperacyjnych urządzeń i systemów ułatwiających przełączanie pomiędzy usługodawcami.”;

11) w art. 15 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. Do dnia 31 grudnia 2020 r. Komisja opracuje po konsultacji z odpowiednimi zainteresowanymi stronami wspólną metodę w celu zachęcenia operatorów sieci do ograniczenia strat i realizacji programu inwestycji infrastrukturalnych efektywnych pod względem kosztów i energii, a także do właściwego rozliczania efektywności energetycznej i elastyczności sieci.”;

12) w art. 20 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„3a. Aby zmobilizować fundusze prywatne na rzecz środków w zakresie efektywności energetycznej i termomodernizacji, zgodnie z dyrektywą 2010/31/UE, Komisja nawiązuje dialog zarówno z publicznymi, jak i prywatnymi instytucjami finansowymi w celu określenia możliwych do podjęcia działań.

3b. Działania, o których mowa w ust. 3a obejmują:

- a) stymulowanie inwestycji kapitałowych w efektywność energetyczną poprzez uwzględnianie szerszych skutków oszczędności energii dla zarządzania ryzykiem finansowym;
- b) zapewnianie lepszych danych dotyczących wyników w zakresie efektywności energetycznej i finansowania przez:
 - (i) dalsze analizowanie, w jaki sposób inwestycje w efektywność energetyczną poprawiają leżące u ich podstaw wartości aktywów;
 - (ii) wspieranie badań oceniających monetyzację nieenergetycznych korzyści płynących z inwestycji w efektywność energetyczną.

3c. W celu stymulowania prywatnego finansowania środków w zakresie efektywności energetycznej i termomodernizacji, państwa członkowskie wdrażając niniejszą dyrektywę:

- a) rozważają sposoby lepszego wykorzystywania audytów energetycznych na mocy art. 8, aby wpływać na proces decyzyjny;
- b) w optymalny sposób wykorzystują możliwości i narzędzia zaproponowane w inicjatywie dotyczącej inteligentnego finansowania na rzecz inteligentnych budynków.

3d. Do dnia 1 stycznia 2020 r. Komisja dostarczy państwom członkowskim wskazówek, jak uruchomić inwestycje prywatne.”

13) art. 22 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 23 w celu zmiany niniejszej dyrektywy poprzez dostosowanie do postępu technicznego wartości, metod obliczeniowych, domyślnego współczynnika energii pierwotnej oraz wymogów zamieszczonych w załącznikach I–V, VII–X i XII.”;

14) w art. 23 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 22, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 24 grudnia 2018 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3a. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r. (*).

(* Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.”;

15) w art. 24 wprowadza się następujące zmiany:

a) po ust. 4 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4a. W kontekście sprawozdania na temat stanu unii energetycznej Komisja przedstawi sprawozdanie w sprawie funkcjonowania rynku dwutlenku węgla zgodnie z art. 35 ust. 1 i art. 35 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (UE) 2018/1999, uwzględniając skutki wdrażania niniejszej dyrektywy.”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„12. Do dnia 31 grudnia 2019 r. Komisja dokona oceny skuteczności wdrażania definicji małych i średnich przedsiębiorstw do celów art. 8 ust. 4 i przedstawi sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. Jak najszybciej po przedstawieniu tego sprawozdania Komisja, w stosownych przypadkach, przyjmie wnioski ustawodawcze.

13. Do dnia 1 stycznia 2021 r. Komisja przeprowadzi ocenę potencjału w zakresie efektywności energetycznej w odniesieniu do konwersji, przetwarzania, przesyłu, transportu i magazynowania energii i przekaze sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. W stosownych przypadkach sprawozdaniu temu towarzyszą wnioski ustawodawcze.

14. O ile nie zostaną wcześniej zaproponowane zmiany postanowień w sprawie rynku detalicznego zawartych w dyrektywie 2009/73/WE dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego, Komisja przeprowadzi do dnia 31 grudnia 2021 r., ocenę i przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące przepisów odnoszących się do opomiarowania, rozliczeń i informowania konsumentów w przypadku gazu ziemnego, tak aby dostosować te przepisy, w stosownych przypadkach, do odpowiednich przepisów dotyczących energii elektrycznej zawartych w dyrektywie 2009/72/WE, tak aby wzmocnić ochronę konsumentów i umożliwić częstsze otrzymywanie przez konsumentów końcowych jasnych i aktualnych informacji na temat zużycia przez nich gazu ziemnego i umożliwić im regulowanie tego zużycia. Jak najszybciej po przedstawieniu tego sprawozdania Komisja, w stosownych przypadkach, przyjmuje wnioski ustawodawcze.

15. Do dnia 28 lutego 2024 r., a następnie co pięć lat Komisja dokonuje oceny niniejszej dyrektywy i przedstawia sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Ocena ta obejmuje:

a) analizę tego, czy po 2030 r. należy dostosować wymogi i alternatywne podejście określone w art. 5;

b) ocenę ogólnej skuteczności dyrektywy oraz potrzeby dalszego dostosowania unijnej polityki w zakresie efektywności energetycznej zgodnie z celami Porozumienia paryskiego z 2015 r. w sprawie zmian klimatu przyjętego w ramach 21. konferencji stron Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (*) oraz w świetle rozwoju sytuacji gospodarczej i zmian w zakresie innowacji.

W stosownych przypadkach sprawozdaniu temu towarzyszą wnioski dotyczące dalszych środków.

(*) Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 4.”;

16) w załącznikach wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do przestrzegania niniejszej dyrektywy do dnia 25 czerwca 2020 r.

Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 1 pkt 5–10 oraz pkt 3 i 4 załącznika do dnia 25 października 2020 r.

Niezwłocznie przekazują one tekst tych środków Komisji.

Środki przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie trzeciego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 11 grudnia 2018 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

J. BOGNER-STRAUSS

Przewodnicząca

ZAŁĄCZNIK

W załącznikach do dyrektywy 2012/27/UE wprowadza się następujące zmiany:

1) w załączniku IV przypis 3 otrzymuje brzmienie:

„⁽³⁾ Ma zastosowanie w przypadku obliczania oszczędności energii w odniesieniu do energii pierwotnej przy wykorzystaniu podejścia oddolnego opartego na zużyciu energii końcowej. Dla oszczędności wyrażonej w kWh państwa członkowskie stosują współczynnik ustanowiony przy użyciu przejrzystej metody na podstawie krajowych okoliczności wpływających na zużycie energii pierwotnej, tak aby zapewnić dokładne obliczenie rzeczywistych oszczędności. Okoliczności te są umotywowane i weryfikowalne, a także powinny być oparte na obiektywnych i niedyskryminacyjnych kryteriach. Dla oszczędności wyrażonej w kWh państwa członkowskie mogą zastosować współczynnik domyślny wynoszący 2,1 lub skorzystać z prawa do określenia innego współczynnika, pod warunkiem że mogą go uzasadnić. W takim przypadku państwa członkowskie uwzględniają skład przyszłego koszyka energetycznego zawarty w zintegrowanych krajowych planach w zakresie energii i klimatu, które mają być zgłaszane Komisji zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/1999. Do dnia 25 grudnia 2022 r., a następnie co cztery lata, Komisja dokonuje przeglądu współczynnika domyślnego na podstawie odnotowanych danych. Takiego przeglądu dokonuje się z uwzględnieniem jego skutków dla innych przepisów unijnych, takich jak dyrektywa 2009/125/WE i rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiające ramy etykietowania energetycznego i uchylające dyrektywę 2010/30/UE (Dz. U. L 198 z 28.7.2017, s. 1).”;

2) załącznik V otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK V

Wspólne metody i zasady obliczania oddziaływania systemów zobowiązujących do efektywności energetycznej lub innych środków z dziedziny polityki na podstawie art. 7, 7a i 7b oraz art. 20 ust. 6

1. Metody obliczania oszczędności energii innych niż te wynikające ze środków podatkowych na potrzeby art. 7, 7a i 7b oraz art. 20 ust. 6.

Strony zobowiązane, uczestniczące lub uprawnione lub wykonujące organy publiczne mogą korzystać z następujących metod obliczania oszczędności energii:

- a) szacowana oszczędność odnosząca się do wyników wcześniejszych usprawnień dotyczących energii, monitorowanych w sposób niezależny, w podobnych instalacjach. Takie ogólne podejście jest nazywane podejściem »ex ante«;
- b) mierzona oszczędność, w przypadku której oszczędność wynikająca z zastosowania środka lub pakietu środków określa się poprzez wskazanie faktycznego zmniejszenia zużycia energii przy odpowiednim uwzględnieniu takich czynników jak dodatkowość, zajmowanie lokalu, poziomy produkcji i pogoda, które to czynniki mogą wywierać wpływ na zużycie. Takie ogólne podejście jest nazywane podejściem »ex post«;
- c) oszczędność skalowana, w przypadku której stosuje się techniczne szacunki oszczędności. Podejście to może być stosowane wyłącznie w przypadku, gdy określenie solidnych danych pomiarowych dla konkretnej instalacji jest trudne lub nieproporcjonalnie kosztowne, np. zastąpienie sprężarki lub silnika elektrycznego o innej mocy znamionowej niż moc, na podstawie której dokonany został pomiar niezależnych danych o oszczędnościach, lub w przypadku, gdy te szacunki są opracowywane na podstawie metod i poziomów referencyjnych ustalonych na poziomie krajowym przez wykwalifikowanych lub akredytowanych ekspertów, których działania są niezależne od stron zobowiązanych, uczestniczących lub uprawnionych;
- d) badana oszczędność, w przypadku której określa się reakcję odbiorców energii na porady, kampanie informacyjne, systemy etykietowania lub certyfikacji lub też inteligentne pomiary zużycia. Takie podejście może być stosowane wyłącznie w odniesieniu do oszczędności wynikającej ze zmian zachowania odbiorców energii. Nie można go stosować do oszczędności wynikającej z zastosowania środków fizycznych.

2. Określając wielkość oszczędności energii osiągniętą dzięki środkowi w zakresie efektywności energetycznej na potrzeby art. 7, 7a i 7b oraz art. 20 ust. 6., stosuje się następujące zasady:

- a) należy wykazać, że oszczędności są dodatkowe w stosunku do tych, które uzyskano by tak czy inaczej bez działania stron zobowiązanych, uczestniczących lub uprawnionych lub wykonujących organów publicznych. W celu określenia oszczędności, które można zgłosić jako dodatkowe, państwa członkowskie uwzględniają, jak zmieniłoby się zużycie energii i zapotrzebowanie na energię w przypadku braku danego środka z dziedziny polityki, przez wzięcie pod

uwagę co najmniej następujących czynników: tendencje dotyczące zużycia energii, zmiany zachowań odbiorców, postęp techniczny i zmiany spowodowane innymi środkami wdrażanymi na poziomie unijnym i krajowym;

- b) oszczędności wynikające z wdrożenia obowiązkowych przepisów Unii uznaje się za oszczędności, które miałyby miejsce tak czy inaczej, a tym samym nie mogą być zaliczane jako oszczędności energii na użytek art. 7 ust. 1. W drodze wyjątku od tego wymogu, oszczędności związane z renowacją istniejących budynków mogą być zaliczane jako oszczędności energii na użytek art. 7 ust. 1 pod warunkiem spełnienia kryterium istotności, o którym mowa w pkt 3 lit. h) niniejszego załącznika. Oszczędności wynikające z wdrożenia krajowych minimalnych wymogów ustanowionych dla nowych budynków przed transpozycją dyrektywy 2010/31/UE mogą zostać zaliczone jako oszczędności energii na użytek art. 7 ust. 1 lit. a) pod warunkiem spełnienia kryterium istotności, o którym mowa w pkt 3 lit. h) niniejszego załącznika, i zgłoszenia tych oszczędności przez państwa członkowskie w ich krajowych planach działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii zgodnie z art. 24 ust. 2;
 - c) uznane mogą zostać wyłącznie oszczędności przekraczające następujące poziomy:
 - (i) unijnych norm emisji dla nowych samochodów osobowych i nowych lekkich samochodów dostawczych w związku z wdrożeniem rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 (*) i (UE) nr 510/2011 (**);
 - (ii) wymogów unijnych dotyczących wycofywania z obrotu określonych produktów związanych z energią w następstwie wdrożenia środków wykonawczych na mocy dyrektywy 2009/125/WE;
 - d) dopuszczalne są polityki mające na celu wspieranie wyższych poziomów efektywności energetycznej produktów, urządzeń, systemów transportowych, pojazdów i paliw, budynków i elementów budynków, procesów lub rynków;
 - e) środki propagujące instalację małoskalowych technologii energii odnawialnej na budynkach lub w budynkach mogą być kwalifikowalne do uwzględnienia na poczet zrealizowania oszczędności energii wymaganych zgodnie z art. 7 ust. 1, pod warunkiem że prowadzą do weryfikowalnych i wymiernych lub możliwych do oszacowania oszczędności energii. Obliczenie oszczędności energii musi spełniać wymogi określone w niniejszym załączniku;
 - f) polityki, które przyspieszają upowszechnianie się bardziej efektywnych energetycznie produktów i pojazdów, można zgłosić w całości pod warunkiem wykazania, że upowszechnienie ma miejsce przed upływem przewidywanego średniego cyklu życia produktu lub pojazdu bądź przed upływem zwykłego terminu wymiany produktu lub pojazdu, a oszczędności zgłasza się tylko w okresie do końca przewidywanego średniego cyklu życia produktu lub pojazdu, który ma zostać wymieniony;
 - g) propagując upowszechnianie środków w zakresie efektywności energetycznej, państwa członkowskie, w odpowiednich przypadkach, zapewniają, aby przestrzegane były normy jakości w odniesieniu do produktów, usług i stosowania środków lub aby były wprowadzane, w przypadku gdy takich norm jeszcze nie ustanowiono;
 - h) w celu uwzględnienia różnic klimatycznych między regionami państwa członkowskie mogą wybrać pomiędzy dostosowaniem oszczędności do wartości standardowej a dostosowaniem różnych oszczędności energii odpowiednio do różnic temperaturowych występujących między regionami.
 - i) przy obliczaniu oszczędności energii bierze się pod uwagę cały czas obowiązywania środków oraz tempo zmniejszania się oszczędności z upływem czasu. Obliczenie to obejmuje oszczędności, jakie zostaną osiągnięte w związku z każdym indywidualnym działaniem w okresie od daty jego wdrożenia do dnia 31 grudnia 2020 r. lub dnia 31 grudnia 2030 r., stosownie do przypadku. Państwa członkowskie mogą także przyjąć inną metodę, która – według szacunków – pozwoli na osiągnięcie co najmniej takiej samej wielkości oszczędności ogółem. W przypadku gdy państwa członkowskie stosują taką metodę, zapewniają, aby wielkość oszczędności energii ogółem obliczona za pomocą tych innych metod nie przekraczała wielkości oszczędności energii, która byłaby wynikiem obliczeń przy zaliczaniu oszczędności, jakie zostaną osiągnięte w związku z każdym działaniem indywidualnym w okresie od daty jego wdrożenia do dnia 31 grudnia 2020 r. lub dnia 31 grudnia 2030 r., stosownie do przypadku. Państwa członkowskie szczegółowo opisują w swoich zintegrowanych krajowych planach w zakresie energii i klimatu, na podstawie rozporządzenia (UE) 2018/1999, inną metodę, którą stosowały, oraz określają działania podjęte w celu zapewnienia spełnienia wiążącego wymogu dotyczącego obliczania.
3. Państwa członkowskie zapewniają spełnienie następujących wymogów dotyczących środków z dziedziny polityki przyjmowanych na mocy art. 7b i art. 20 ust. 6:
- a) środki z dziedziny polityki i działania indywidualne przynoszą weryfikowalne oszczędności końcowego zużycia energii;

- b) odpowiedzialność, odpowiednio, każdej strony uczestniczącej, strony uprawnionej lub wykonującego organu publicznego jest jasno określona;
 - c) oszczędności energii, które zostały lub mają zostać osiągnięte, są określane w przejrzysty sposób;
 - d) wielkość oszczędności energii, która jest wymagana lub która ma zostać osiągnięta za pomocą danego środka z dziedziny polityki, jest wyrażana w postaci zużycia energii pierwotnej lub końcowej, z zastosowaniem współczynników przeliczeniowych określonych w załączniku IV;
 - e) roczne sprawozdanie dotyczące oszczędności energii osiągniętych przez strony uprawnione, strony uczestniczące i wykonujące organy publiczne jest przedstawiane i udostępniane publicznie wraz z danymi dotyczącymi rocznych tendencji w zakresie oszczędności energii;
 - f) monitorowanie wyników i przyjmowanie odpowiednich środków w przypadku niezadowalających postępów;
 - g) oszczędności energii wynikające z działania indywidualnego nie mogą być zgłaszane przez więcej niż jedną stronę;
 - h) wykazuje się, że działania strony uczestniczącej, strony uprawnionej lub wykonującego organu publicznego są istotne dla osiągnięcia zgłoszonych oszczędności energii.
4. Przy określaniu oszczędności energii wynikającej ze środków w dziedzinie polityki związanych z podatkami, wprowadzonych na mocy art. 7b, mają zastosowanie następujące zasady:
- a) zaliczenie następuje jedynie w przypadku oszczędności energii wynikających ze środków podatkowych powyżej minimalnych poziomów opodatkowania mających zastosowanie do paliw zgodnie z wymogami dyrektyw Rady 2003/96/WE (***) lub 2006/112/WE (****);
 - b) elastyczność cen na potrzeby obliczania skutków środków podatkowych (opodatkowanie energii) musi odzwierciedlać reakcje popytu na energię na zmiany cen oraz musi być oszacowana w oparciu o aktualne i reprezentatywne oficjalne źródła danych;
 - c) oszczędność energii wynikającą z towarzyszących instrumentów polityki podatkowej, łącznie z zachętami podatkowymi lub wpłatami do funduszy, rozlicza się oddzielnie.
5. Powiadomianie o metodach
- Zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/1999 państwa członkowskie zgłaszają Komisji zaproponowaną przez siebie szczegółową metodę funkcjonowania systemów zobowiązujących do efektywności energetycznej oraz alternatywne środki, o których mowa w art. 7a i 7b oraz art. 20 ust. 6. Tego rodzaju powiadomienie obejmuje, z wyjątkiem podatków, szczegółowe informacje na temat:
- a) poziomu oszczędności energii wymaganego zgodnie z art. 7 ust. 1 akapit pierwszy lit. b) lub oczekiwanych oszczędności w ciągu całego okresu od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2030 r.;
 - b) stron zobowiązanych, uczestniczących lub uprawnionych lub wykonujących organów publicznych;
 - c) odnośnych sektorów;
 - d) środków z dziedziny polityki i indywidualnych działań, w tym oczekiwanych łącznych oszczędności energii ogółem dla każdego środka;
 - e) okresu obowiązywania obowiązku dla systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej;
 - f) działań przewidzianych przez środek w dziedzinie polityki;
 - g) metody obliczeniowej, w tym sposobów określania dodatkowości i istotności oraz metod i poziomów referencyjnych stosowanych do oszczędności szacowanych i skalowanych;
 - h) okresów obowiązywania środków i sposobu ich obliczania lub na czym się opierają;
 - i) podejścia służącego uwzględnieniu różnych warunków klimatycznych na terytorium państwa członkowskiego;
 - j) systemów monitorowania i weryfikacji odnośnie do środków na podstawie art. 7a i 7b oraz sposobów zapewnienia ich niezależności od stron zobowiązanych, uczestniczących lub uprawnionych;
 - k) w przypadku podatków:
 - (i) odnośnych sektorów i segmentu podatników;
 - (ii) wykonującego organu publicznego;

- (iii) oczekiwanych oszczędności;
- (iv) okresu obowiązywania środka podatkowego; oraz
- (v) metody obliczeniowej, z uwzględnieniem zastosowanej elastyczności cenowej i sposobu jej ustalenia.

- (*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. określające normy emisji dla nowych samochodów osobowych w ramach zintegrowanego podejścia Wspólnoty na rzecz zmniejszenia emisji CO₂ z lekkich pojazdów dostawczych (Dz. U. L 140 z 5.6.2009, s. 1).
- (**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 510/2011 z dnia 11 maja 2011 r. określające normy emisji dla nowych lekkich samochodów dostawczych w ramach zintegrowanego podejścia Unii na rzecz zmniejszenia emisji CO₂ z lekkich pojazdów dostawczych (Dz. U. L 145 z 31.5.2011, s. 1).
- (***) Dyrektywa Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz.U. L 283 z 31.10.2003, s. 51).
- (****) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1).";

3) tytuł załącznika VII otrzymuje brzmienie:

„Minimalne wymagania w zakresie rozliczeń i informacji o rozliczeniach na podstawie rzeczywistego zużycia energii elektrycznej i gazu”;

4) dodaje się załącznik w brzmieniu:

„ZAŁĄCZNIK VIIa

Minimalne wymagania w zakresie rozliczeń i informacji o zużyciu w odniesieniu do ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody użytkowej

1. Rozliczenia na podstawie rzeczywistego zużycia lub odczytów podzielników kosztów ciepła

Aby umożliwić użytkownikom końcowym regulowanie ich własnego zużycia energii, rozliczenia muszą się odbywać na podstawie rzeczywistego zużycia lub odczytów podzielników kosztów ciepła co najmniej raz w roku.

2. Minimalna częstotliwość rozliczeń lub podawania informacji o zużyciu

Począwszy od dnia 25 października 2020 r., w przypadku gdy zostały zainstalowane liczniki umożliwiające zdalny odczyt lub podzielniki kosztów ciepła, informacje o rozliczeniach lub o zużyciu w oparciu o rzeczywiste zużycie lub odczyty podzielników kosztów ciepła muszą być udostępniane użytkownikom końcowym nie rzadziej niż raz na kwartał na żądanie lub jeżeli odbiorcy końcowi wybrali opcję otrzymywania elektronicznych rozliczeń, a w innych przypadkach dwa razy w roku.

Od dnia 1 stycznia 2022 r., w przypadku gdy zostały zainstalowane liczniki umożliwiające zdalny odczyt lub podzielniki kosztów ciepła, informacje o rozliczeniach lub o zużyciu w oparciu o rzeczywiste zużycie lub odczyty podzielników kosztów ciepła muszą być udostępniane użytkownikom końcowym nie rzadziej niż co miesiąc. Mogą być one również udostępniane w internecie i być aktualizowane tak często, jak na to pozwalają stosowane urządzenia i systemy. Z tego wymogu można zwolnić ogrzewanie i chłodzenie poza sezonem grzewczym/chłodniczym.

3. Minimum informacji, jakie należy ująć w rachunku

Państwa członkowskie zapewniają udostępnienie użytkownikom końcowym razem z ich rachunkami następujących informacji sformułowanych w jasny i zrozumiały sposób, w przypadku gdy są one oparte na rzeczywistym zużyciu lub odczytach podzielnika kosztów:

- a) rzeczywiste ceny bieżące i rzeczywiste zużycie energii lub całkowity koszt ciepła i odczyty podzielników kosztów ciepła;
- b) informacje na temat używanego koszyka paliw oraz powiązanych rocznych ilości emisji gazów cieplarnianych, z uwzględnieniem użytkowników końcowych zaopatrywanych przez system ciepłowniczy lub system chłodniczy, a także opis poszczególnych zastosowanych podatków, opłat i taryf. Państwa członkowskie mogą ograniczyć zakres wymogu przekazywania informacji na temat emisji gazów cieplarnianych, tak aby informacje te obejmowały jedynie dostawy z systemów ciepłowniczych o całkowitej znamionowej mocy cieplnej dostarczonej w paliwie przekraczającej 20 MW;

- c) porównanie bieżącego zużycia energii przez użytkowników końcowych z zużyciem w tym samym okresie poprzedniego roku w formie graficznej, z korektą na warunki klimatyczne odnośnie do ogrzewania i chłodzenia;
- d) informacje kontaktowe dotyczące organizacji konsumentów zrzeszających odbiorców końcowych, agencji energetycznych lub podobnych podmiotów, łącznie ze stronami internetowymi, gdzie możliwe jest uzyskanie informacji o dostępnych środkach poprawy efektywności energetycznej, porównaniach profili odbiorców końcowych lub obiektywnych technicznych specyfikacjach urządzeń pobierających energię;
- e) informacje na temat właściwych procedur składania skarg, możliwości zwrócenia się do rzecznika praw lub alternatywnych metod rozstrzygnięcia sporów, mających zastosowanie w państwach członkowskich;
- f) porównanie z przeciętnym znormalizowanym lub referencyjnym użytkownikiem końcowym z tej samej kategorii użytkowników. W przypadku rachunków elektronicznych takie porównania mogą zamiast tego zostać udostępnione w internecie i w postaci odesłania w rachunkach.

Rachunki, których podstawą nie jest rzeczywiste zużycie lub odczyty podzielników kosztów ciepła, zawierają jasne i zrozumiałe wyjaśnienie tego, jak obliczono kwotę podaną na rachunku, oraz co najmniej informacje, o których mowa w lit. d) i e).”;

- 5) w załączniku IX część 1 akapit czwarty lit. g) otrzymuje brzmienie:

„g) Analiza ekonomiczna: zestawienie skutków

Analizy ekonomiczne uwzględniają wszystkie istotne skutki ekonomiczne.

W analizowanych scenariuszach państwa członkowskie mogą ocenić i uwzględnić w swoich decyzjach koszty i oszczędność energii wynikające ze zwiększonej elastyczności dostaw energii i ze sprawniejszego funkcjonowania sieci elektroenergetycznych, w tym koszty, których udało się uniknąć, a także oszczędności związane z obniżonymi inwestycjami w infrastrukturę.

Koszty i korzyści, o których mowa w akapicie pierwszym, obejmują przynajmniej:

(i) korzyści

- Wartość wytworzonego dobra dla odbiorcy (energia ciepła i elektryczna)
- Korzyści zewnętrzne, takie jak korzyści środowiskowe, emisje gazów cieplarnianych oraz korzyści w zakresie zdrowia i bezpieczeństwa, w miarę możliwości
- Skutki dla rynku pracy, bezpieczeństwo energetyczne i konkurencyjność, w miarę możliwości;

(ii) koszty

- Koszty kapitałowe rzeczowych aktywów trwałych
- Koszty kapitałowe powiązanych sieci energetycznych
- Zmienne i stałe koszty operacyjne
- Koszty energii
- Koszty środowiskowe, zdrowotne oraz w zakresie bezpieczeństwa, w miarę możliwości
- Koszty związane z rynkiem pracy, bezpieczeństwo energetyczne i konkurencyjność, w miarę możliwości”;

- 6) w załączniku XII akapit pierwszy lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) ustanawiają i podają do publicznej wiadomości regulamin dotyczący ponoszenia i podziału kosztów dostosowań technicznych, takich jak przyłączenia do sieci, wzmocnienie istniejących sieci i uruchomienie nowych sieci, poprawa funkcjonowania sieci oraz zasady niedyskryminacyjnego wprowadzania w życie kodeksów sieciowych koniecznych w celu włączenia do wzajemnie połączonej sieci nowych producentów dostarczających do systemu energię elektryczną uzyskiwaną w procesie wysokosprawnej kogeneracji”;